

Preu:
UNA
pesseta.

LA ILUSTRACIÓ

LLEVANTINA

REVISTA ARTISTICH-LITERARIA

DE

CATALUNYA VALENCIA, BALEARS Y ROSELLÓ

Any I

Barcelona, 16 de Novembre de 1900

Núm. 2

SUMARI

GRABATS: Un pescador novell, per D. Baixeras.—Obsequi al «Orfeó Català».—El President del Transvaal á bordo del vaixell alemany «Genderland» navegant ab rumbo á Europa.—Don Pau Font de Rubinat, ex alcalde de Reus.—Decorativa, per A. R.—Recort de la Exposició de París.—Actualitats.—Francisco Laporta y Mercader.—Arribada de la Associació «Catalunya», de Lleyda, á Torres de Segre.—Decorativa, per A. U.—Palma de Mallorca: Iglesia de Sant Francesch, Claustres de la Iglesia de Sant Francesch y La Llotja.—Cartell de carrer.—Don Salvador Seguí, Campeó de Catalunya.—Cuento, per Anriban.—Caricaturas.

TEXT: Crónica de Catalunya, per Ferrán Aguilló.—Umbra (poesia), per J. Ruyra.—Estiuenc (poesia), per Joan Espiau Bellveser.—Curiositat històrica, per August Clavero.—Nostres grabats.—El sentiment de Patria, per Joan Maragall.—Veritats com un temple, per Albert Llanas.—Revista balear, per Jaume Pomar y Fuster.—Sport, per J. Elías Juncoa.—Bibliografia.—Cuentos de per tot arreu, per R. M.—Publicacions rebudes.—Curiositats y pasatemps.—Anuncis.

MUSICA: Sardana, per Francisco Laporta.

Ciclisme. — Sos efectes — Divisió — Campeonats. — El Campeó de Catalunya.

Un dels exercicis més agradables, sans y útils, dels que tendençen al desenrotllo físich, intelectual y moral, es el ciclisme; entenen per aquest l'art de muntar en bicicleta y tot quant ab ell se refereix, exercici qu'avuy dia té un desenrotllo extraordinari, no sols en nostre país, sinó en tot el món conegut, ja sia com a distracció, ó formant part d'un exèrcit, administració de correus, policia, etc., etc.

Es extraordinàriament ventatjós com a exercici físich, perque ab ell entran en funció tots els muscles, fortificantlos; desenrotlla la capacitat pulmonar; son moviment simètrich, rítmich, automàtic, afavoreix el desenrotllo físich en general y aclareix la intel·ligència, donchs un ciclista, al pedalejar per una carretera, té qu'estar sempre atent a la marxa regular de la màquina, evitar topaments y encontres, ademés de delectarse admirant el paisatge, respirant a plens pulmons l'aire fresch ab el sol calent, y tantes altres ventatges de que disfruta'l ciclista que apartan del pensament les idees tristes, pre disposan al bon humor, descansen la imaginació y... obran la gana (rasgo característich).

Com a medi de locomoció te extraordinaries ventatges, donchs permet al habitant de les grans ciutats viure en llocs sans y apartats del centre, al meteix temps que més baratos, representant un gran estalvi de temps per als negocis que tinga que tractar en llocs diferents, y una velocitat considerable, donchs ab el mateix esforç qu'anant a peu, pot triplicar la velocitat, a part de que, fora del gasto de compra, no'n té cap altre, puig es cavall que no menja.

Es un dels sports més senzills y que pot graduarse a la mida de les nostres forces, però precisament per axó, si té considerables ventatges, se presta també moltissim al mal d's, ocasionant mals que constitueixen la base dels seus detractors, quins mals no son del ciclisme en si, sinó exclusivament de la seva mala aplicació.

Per ésser un medi de locomoció extraordinàriament ràpit dona lloc, per axó meteix, a les proves de resistència ó agilitat que'n dihem carreres, que constitueixen, junt ab les excursions, les dues divisions que hi ha dintre d'ell. De la primera, ó sia de les carreres, en diuen *sport*; a la part excursionista s'hi aplica'l nom de *turisme*.

El ciclisme, com a *sport*, es potser el menos recomanable a la generalitat, donchs fora d'una organització y cuidados especials, ocasiona sensibles perjudicis en nostre cos, sense voler dir per axó que'l que l'exerciti subjectantse a les regles establecudes, deixi d'obtenirne algunes ventatges, però precisament per son aspecte enlluernador qu'atràu d'una manera especial, no deixarem d'insistir en els mals qu'ocasiona y que fan que compti ab un nombre li-

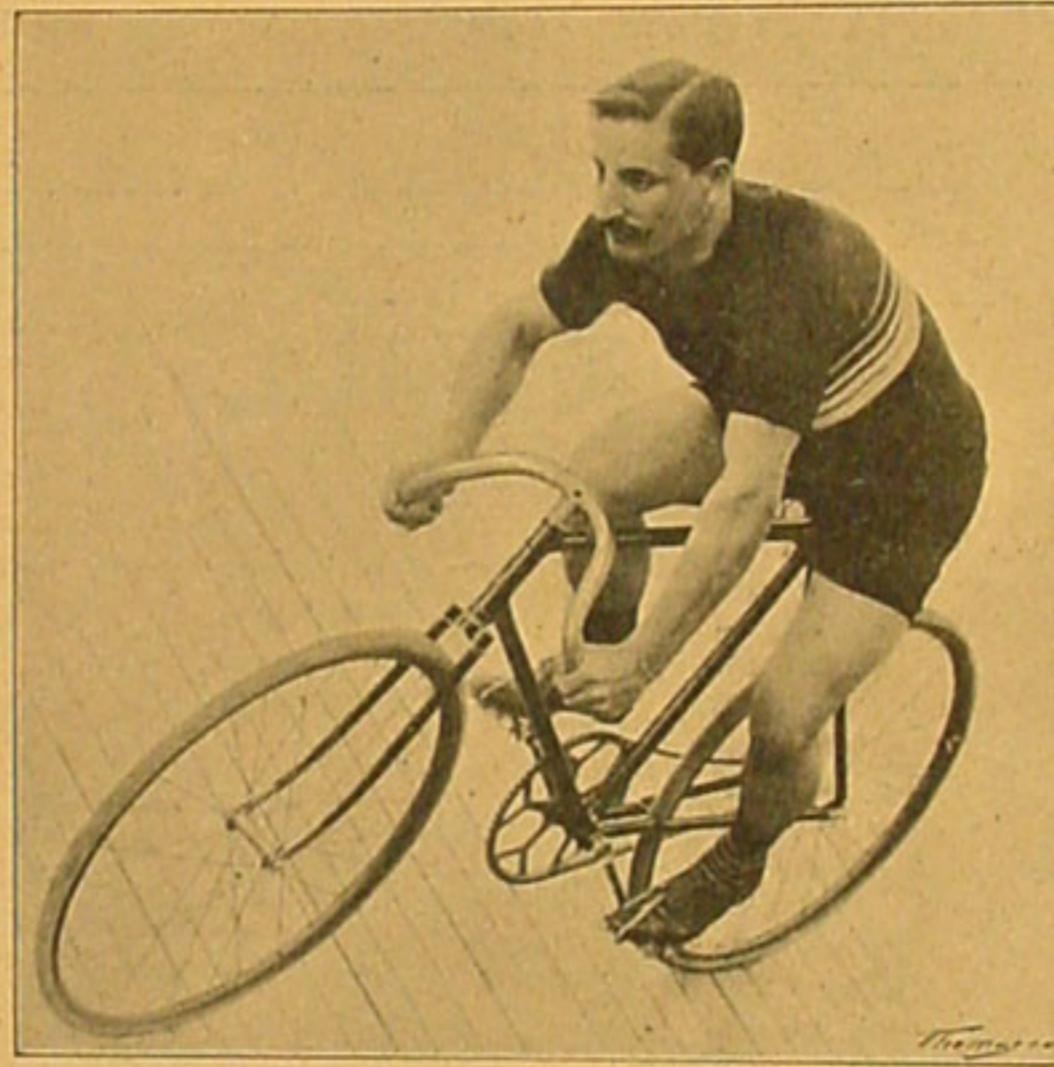
mitat de practicants, degut potser també a la part d'espectacle qu'en si meteix porta aquesta fase del ciclisme.

El que resulta superior als altres corredors en unes carreres anomenades per axó Campeonats, té dret al títol de *Campeó*, qu'es el premi del seu esforç que sobressurt dels altres.

Avuy il·lustrém aquestes ratlles ab el retrato de don Salvador Seguí, Campeó de Catalunya, en la carrera feta ab aquest objecte al Parch d'aquesta ciutat, el dia 23 de setembre passat, en que feu el trajecte de 100 kilòmetres en 3 hores, 5 minuts y 10 segons, temps considerablement curt, en nostre país, sobre-tot, si's té en compte que's tracta d'un aficionat que fa un any comensava a muntar en bicicleta, essent aquesta la primera carrera que fer.

Donades algunes idees sobre el *sport* ciclista, un altre dia parlarém del *turisme*.

J. ELIAS JUNCOSA

DON SALVADOR SEGUÍ, CAMPEÓN DE CATALUNYA.

BIBLIOGRAFÍA

(En aquesta secció s'han donat compte de tots els llibres que'n envihin autors ó editors.)

RONDALLES DEL POBLE, per Francesc Badenes Dalmáu, Mestre en Gay Saber, y ab un prólech de don Arthur Masriera. — Barcelona. — Imprenta Badia, Doctor Dou, 14. — 1900.

L'elegant llibret que'l simpàtich Mestre en Gay Saber valencià senyor Badenes acaba d'offerir al públic, es un xamaset ramell de flors bosquianes que embauman ab ses flayres el camp de la literatura patria, y que sens dubte llegirán y rellegirán ab gust els veritables amadors de les lletres.

Recullidetes en unes 125 planes nos presenta el poeta una serie de rondalles, quèntos y tradicions assadollades de l'aspror del turrer, d'aquell turrer valencià tan seccò y ric y que tant estimau els seus bons fills.

Avuy a Moixent, demà a Alcoy; més tard a Xàtiva ó a Montesa, l'amich Badenes, enamorat de tot lo que marca quelcom de la seva terreta, de tot quant pot contribuir a ferla conéixer en lo més pregón de son modo d'esser, no solament als foasters, si que també als seus propis compatriots, oblidats molts d'ells, si's vol, inconscientment, del valer de la sua regió, ha recullit pacientment y ab ver conexions de la importància del seu treball,

aquests fragments de la vida del seu poble y al poble's torna a donar com dihenli:—Llix y desperta

LA LUZ, EL SONIDO Y LA MUSICA, per Enrich Sánchez Torrel (Antonio). — Barcelona. — Tipografia «La Económica», carrer de Sant Geroni, núm. 23. — 1900.

L'autor d'aquest curiós è interessant estudi ens ha honrat ab un exemplar del seu llibre, que constitueix un tomo de 256 nutrides planes que revelan per part del seu autor uns coneixements no vulgars de la materia que tracta y un veritable amor a tot lo que enlayra l'esperit y dignifica al home.

Rebi la nostra més coral enhorabona.

CUENTOS DE PER TOT ARREU

I

EL DEU VERDADER

Una vegada era un vell idòlatra que tenia per regatxo a un pobre nen de família cristiana.

El vell, entercat ab la seua, no volia passar en que «no més hi hagués un sol Deu verdader», com deya'l nen; y axó promovia molt sovint serios altercats entre ls dos.

Un dia'l nen, com si fos ins·pirat, li digué:—«Vos esteu en un gran error, nostramo; no hi há més Deu que'l Deu verdader, el criador del Cel y de la Terra; el qui fa lluir el sol y caure la pluja; el qui pinta les flors y fa granar els fruys del camp; el qui concix tots els nostres pensaments y entén les nostres pregaries...»

Aquest Deu viu y etern es el qui ns pot castigar ó bé recompenyar, el qui pot dexarnos perdre ó bé salvarnos.

Aquests ídols que vos adorau y jo veig a casa vostra, no son més que ninots fabricats de fanch, que no tenen facultat de veure ni d'entendre, y que, donchs, no poden fer ni bé ni mal als que'l adoran...»

El vell, ab aquest improvisat discurs que li enfila'l nen, se posà tot malhumorat y pensatiu.

Un dia, aprofitant la ocasió de que'l vell idòlatra havia anat a donar un vol pel camp, veusaquí que'l nen agafà un bastó y flast... ab un dir Jesús trencà a troços y a bocins tots els ídols ó ninots de la casa; no més va respectar al més gros, a n'el que posà entre ses mans aquell meteix bastó qu'havia servit pera esmicolar als altres.

Quan el vell, a entrada de fosch, tornà a casa y vegé aquella trencadiça, s'va posar furiós com un llop.

— «Qui ha estat el murri que m'ha fet aquesta trencadiça?»

Y'l nen li respongué:—«Es a dir que vos no creyu al vostre gran ídol prou capac y fort pera troçar als altres seus petits companys!»

— «No,—cridí l'home,—perque may de la vida li he vist remoure les mans; has sigut tu, gran murriás, qui m'ha fet semblant malifeta: jo t'ho juro que me l'has de pagar ab el mateix hastó...»

Mes el nen ab un to dolç y reposat li digué:—«Oh nostramo, sossegueuse, sossegueuse: si vos no creyu al vostre gran ídol capac de fer lo que puga fer jo, (com voléu que aquest ninot sia el Deu tot poderós qu'ha criat el Cel y la Terra)....»

El vell quedà mut y reflexiu per una estona; des-

LA ILUSTRACIÓ LEVANTINA

ANY I.

BARCELONA, 16 DE NOVEMBRE DE 1900.

NÚM. 2.

UN PESCADOR NOVELL, PER D. BAIXERAS.

LA ILUSTRACIÓ LLEVANTINA

encoratjada per la jermanívola y entussiasta acullida que'l públich ha donat á la seu reaparició, y encara que contraria de tráurer més al sol que á l'ombra, com vulgarment sol dirse, no pot menos que fer constar en aquesta ocasió lo molt que li plauhen y agraheix aquelles demostracions y'l entussiasme que li comunican pera dur á terme la realisació dels compromisos contrets ab els seus favorexedors, y particularment, pera que sigui digne del favor que'l públich li ha dispensat el regalo que té promés als seus suscriptors pera el corrent semestre.

CRONICA DE CATALUNYA

La festa de Totsants, la festa de família, s'ha passat aquest any entre alarmes, y en moltes cases entre tristes y neixuts. La guerra civil per molts oblidada y per molts no coneguda sortosament, no l'enterraren pas els pactes entre carlins y alfonsins: novament ha tret brotada, trobant el terror assahonat y á propòsit, gracies á les malifetes de una política y una admi-

OBSEQUI AL « ORFEO CATALÀ ».

nistració desastroses, que després de perdre lo que á fora casa teníam, han maldat, inconsiderades y barrueres, per perdre lo de dins.

El primer crit de «Deu, Patria y Rey» s'ha donat á Catalunya, com sempre, y han seguit alçaments á Valencia, Alacant y forta maror á Navarra y Basconia, que no ha reventat gracies a les disposicions preses pel govern. Es just observar que'l alçaments carlins començan y prenen peu desseguida en les regions de més fort sentiment autònom, com si vinguessen á ésser protestes inconscients contra'l regim centralista. En qualsevulla nació ahont els homens polítics pensesssen, s'hauria trobat el remey peral mal: aquí's fa tot lo possible pera exacerbarlo.

La *Bolsa*, poruga y variable com la fortuna, ha tingut oscilacions desconsiderades, que han causat á Barcelona moltes perdues, entrinint la diada de Totsants en més de quatre cases. Sortosament ha sigut ofegada per ara la rebelió yls valors públics s'han refet. El govern, pera lograrho, ha suspés les garanties constitucionals á tota Espanya, y pres altre determinacions rigoroses, un xich tardanes

Bé es veritat que totes les nacions están constituides políticamente, y ningú hi sonnia en guerres civils ni alçaments fora d'Espanya.

No hem de consignar aquí més que la impresió de la revolta: els fets, desde l'atach atrevit al quartel de la guardia civil de Badalona, fins á la desmembració de les partides que s'axecaren pels llochs montanyans; les presons, registres y sorpreses, tot ho conexen prou b'eIs llegidors per lo que'l diaris noticieros n'han dit ab permis de la censura militar.

Y nostra impresió ja queda donada, que més no'n dexan dir les circunstancies.

No soch aficionat á visitar cementiris de ciutat: tot lo que'm plauhen la pau y dolça calma dels de la vila, á redós de l'església, ab sos xiprers alterosos de mística faysó, ab ses creus engarlandades, ab ses murtreres y baladres florits, me posan nirviós, les llargues enfilades de ninxos de les necrópolis, les ostentacions malaguanyades dels poderosos, en aquells llochs de igualtat y repos, l'exteriorisació dels sentiments de familia entre milers de personnes, indiferents ó burletes. Diuhen que'l cementiri de Barcelona, artísticament parlant, melloran cada dia: no ho sé, la darrera vegada que he estat al Nou, ho veia tot per entre llàgrimes: sols atreya ma vista y sempre més n'he conservat la impresió, el fons negre de la tomba, aquella conca sense nina que'm guarda per sempre més les despulls del meu pare.

De gent aquest any, n'hi anava molta als cementiris: com sempre.

L'*Associació Literaria de Girona* ha celebrat enguany el seu certamen literari: les notícies que teníam de la festa no'n diuhen pas que haja sigut lluhida com altres anyades. Un temps, el certamen de Girona tenia gran importancia en la literatura catalana, sobre tot pels treballs històrichs: de mica en mica ha decayut aquella solemnitat, que no ha sabut caminar endavant, seguir la corrent moderna: y en la vida, la quietut es la mort.

Les males noves que de tots indrets de Catalunya envian els agricultors, entrinixen l'ànima: el vi's ven arréu á perduta, les tardanies s'han migrat, les olives son poques y dolentes; sort

que les plujes darreres hauran donat sahó a la terra pera treballarla per la sembrada, y qui sembra bé, cull forsa si l'abril li plou.

La genial artista Eleonora Duse, que te encisats als barcelonins ab la sugestió poderosa de son art, no igualat encara, es l'artista més armònica y correcta qu'ha trepitjat les taules; ab talent portentós, ab màgica facultat d'assimilació y representació, crea's personatges sens esforç aparent, ab una naturalitat admirable, ab una senzillesa de procediments qu'encanta y captiva. Tant en *La dama de les Camelies* com en la tenebrosa y enigmàtica *Hedda Gabler*, d'Ibsen, com en la horrorosa tragèdia d'en d'Anunzzio, *La Gioconda*, obres fetes al escriure aquestes quatre ratlles, l'art de la Duse ha triomfat gloriosament; els cors s'han estremit, la bellesa de la concepció artística ha axecat les ànimes al goig insuperable de la representació escènica viscuda y sentida.

El recort de la Duse quedará entre'ls aficionats de Barcelona: la sensació del art sublim no s'esborra mai més de l'ànima.

En els teatres ha fet el gasto, com cad'any, el *Don Juan Tenorio* ab la torna de *El Nuevo Tenorio*, que pel bon nom d'en Bartrina voldriam veure suprimit dels cartells. D'una parodia, d'una bromà d'amichs volguerne fer un'obra literaria es massa.

El gènero chico, va gràcies a Deu de cayguda en cayguda: el públic comensa a cansaren y arribarà per aburrisen. Ja es hora.

EL PRESIDENT DEL TRANSVAAL A BORDO DEL VASELL ALEMANY
«GENDERLAND», NAVEGANT AB RUMBO A EUROPA.

DON PAU FONT DE RUBINAT, EX ALCALDE DE REUS.

Les companyies catalanes van preparant sa tasca qu'és pot dir que no comensa fins després de les passades festes. La de Novetats enseja un drama de l'Iglesias; la de Romea, una comèdia d'en Fuentes (fill).

La nota artística de la quincena, després de la Duse, l'han donada'ls músichs. La societat de concerts clàssichs, n'organisa un que s'efectua'l matí del passat diumenge a Novetats, prenen'thi part els tres grans pianistes catalans en Granados, en Malats y en Vidiella. El teatre s'omplí de gom a gom y'ls tres artistes foren ovacionats ab justícia. Gust esquisit, delicadesa, força d'execució, sentiment, de tot donaren proves els concertistes interpretant a Mozart, Chopin, César, Franck, Bach, Paderewski y Fischow.

Aconsola, dintre del enfonsament de tot, veure com va creixent la cultura artística d'aquesta terra. Deu els ho pagui a n'els que procuran enaltirla.

Quan surti aquest número, s'haura inaugurat la temporada del Licéu ab l'òpera de Wagner, *Siegfried*, qu'és posa per primera vegada en escena a Espanya. Diuen que serà ben cantada y ben posada.

El Foment del Treball Nacional ha lograt del Gobern el miracle de que fes quelcom per combatre la crisi econòmica que pesa sobre Catalunya.

El concell de Ministres ha acordat en principi, y sembla que ab ganys de cumplirlo, concedir una zona franca al Port de Barcelona, una Escola d'art Industrial y ajudar a la creació d'un Banc d'Exportació que faciliti les transaccions ab l'extranger.

Son tres bones coses que de véureles implantades ab esperit ampli y a la moderna, ens en hem d'alegrar força, donchs podan contribuir molt y molt a la prosperitat de la Patria.

El Foment mereix la enhorabona y més la merexerà encara si consegueix que l'Estat no posi entrebanchs reglamentaris al desenrotlllo de les tres idees.

FERRÁN AGULLÓ

UMBRA

Sé un paratge en la costa basardós,
hont quasi may la calma s'hi detura.
Allí ab bleix rogallos panteixa'l mar,
lluytant contra las penyas gegantinas,
que enfonzan aygua endins el peu feixuch
y alçan el cap al vent de la tempesta.
Elles runyen també sordosament
dins la pedrenya entranya, com sentides
del rosech, que'l s'hi mina l'aspre cos,
y tramblan de rancunia. Y si tal volta,
després de enretirarse de llurs peus,
la mar pren embestida y les assalta,
sembla que elles, ab l'urch de un cor tossut,
á rebre'l colp, s'avançan, de les ones.
Allí cuya, axordar l'etern soroll.
Allí sona'l gemech de la gavina
com agut crit de mort. Allí llahut,
de voladura vela, may s'atança.
Mes si en l'ànima trista'l desesper
sentissiu bramolar, si angoxa immensa
y ofegadora os oprimís el pit,
cap paratge més propi trobarfau
pera vessar el plor y extendre'l plany.
Oh mar, oh mar indòmit, penyes brunes
¡qué'n sabeu de secrets, que may he dit
á cap orella amiga! Y á vosaltres
obertament á crits els he contat
ab entussiasmes de dolor feréstech,
sentintme atret per vostre horror sublím,
confident grat al ànima sombrívola.

J. RUYRA

Blanes.

ESTIUEÑA

TINCH un llibre hont tots los díes
escrich lo que sent y vol
ma pobra ànima, esmortida
per les batalles del món.
Allí estan los meus desitjos,
ansies, ditxes y dolors;
y... axina l'última plana
escomenc'i darrer jorn:
— «¿Qué son los plahers que anhele?
¿ahont se'n van mes illusions?
¿forjaré brillants imatges
esmaltades de colors?
¿ahont trobare...?» — Degué caurem
de les mans aquell llibrot,
al ensems que, entre ses fulles,
haurfa aturat son vol
una hermosa papallona
que morta quedá en son fons,
quan vuy al obrirlo'm trove
prempsat'al paper son cos.
¡Alló si que es or y plata!
¡Alló si que son colors!

JOAN ESPIAU BELLVESER

Valencia.

CURIOSITAT HISTORICA

REPRODUÍM al peu de la lletra l'interessant escrit del il·lustrat valència y bon amich nostre don August Clavero, puix com ell creyem qu'es una llàstima que fets tan remarcables y que tant honran à la nostra terra desaparegan per sempre més per falta d'un home curiós que vaja desentranyant lo que'l temps se cuya de amagar y oblidan els homes.

Creyem que no faltarán à Catalunya y particularment a la ciutat de Tortosa, persones que procuraran esbrinar lo poch que quedí d'una institució fundada en època tan llunyana y que no deixaran de publicar, en bé de la historia patria, els resultats dels seus estudis.

LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA, gelosa del esplendor de la historia de la nostra terra, acullirà sempre gustosa aquests treballs de investigació, y ajudarà ab totes ses forces als que vulgan esmerarhi la seu preferent atenció y estudi.

L'escrit a que fem referencia es el següent:

Senyor Director de LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA.

Molt senyor meu y bon amich: Fullejant lo llibre de Felip Bonanni, intitolat: *Ordinum equestrium et militarium catalogus — editio quarta — Romae MDCCNL — Typis Antonii Rubei (Rossi) in via Seminarii Romani*, s'hi troba al núm. 132 lo grabat, qual copia fotogràfica accompanyo, y á la plana del da-

vant, la nota à dues columnes, la una en llatí y l'altra en italià, que traduïda literalment diu axis:

«Orde de dones anomenada de l'Astral.

Quan Ramón Berenguer, darrer comte de Barcelona, per son casament ab Dona Petronilla, filla de Don Ramir, à qui anomenen lo Monjo, ajunta lo Principat de Catalunya ab lo Regne d'Aragó, y prengué possessió de la Ciutat de Tortosa, conquistada per Don Ramir en l'any 1149, no podent sofrir los moros aquesta pèrdua, s'alçaren de nou en armes y tractaren de guanyarla. Mancant en la plaça los homes pera sa defensa y en perill de perdres, les dones y en particular les viudes, llevantse llurs trajes y vestint los d'home, prenen les armes y rivals d'aquests, feren front als moros ab gran valor y fent gran dany en el ben armat exèrcit sarraïf, los feren fugir y tornaren victorioses a la ciutat; triomf enjamay ó rares vegades narrat en la historia.

Ramón Berenguer, pera deixar als esdevenidors un recort de victoria tan celeberrima, instituï una congregació de dones, ó sia una noble orde militar que volgué s'anomenás del Astral, perque les dones que eran de la congregació portavan un senyal carmesí en forma de Astral. Aquest senyal lo portaven brodat en un caputxó punxagut cosit dessobre un vestit de purpra que'l s'arrivava fins à terra, com se veu al núm. 112.

Ocorregué tot axó durant lo pontificat de Eugeni III.

Lo Compte Ramón Berenguer les feu gracia y merce de grans privilegis com a premi al seu valor y volgué que a les festes públiques anassen davant de les demés ordres d'homes.

De elles ne parla Francesch Mortel de Luna, *Historia de Tortosa*, llib. 1.er cap. 29. >

Fins aquí lo P. Bonanni: volent saber més, hem preguntat a persones ilustrades de Tortosa, sobre aquesta institució y ns diuen que no'n queda d'ella res.

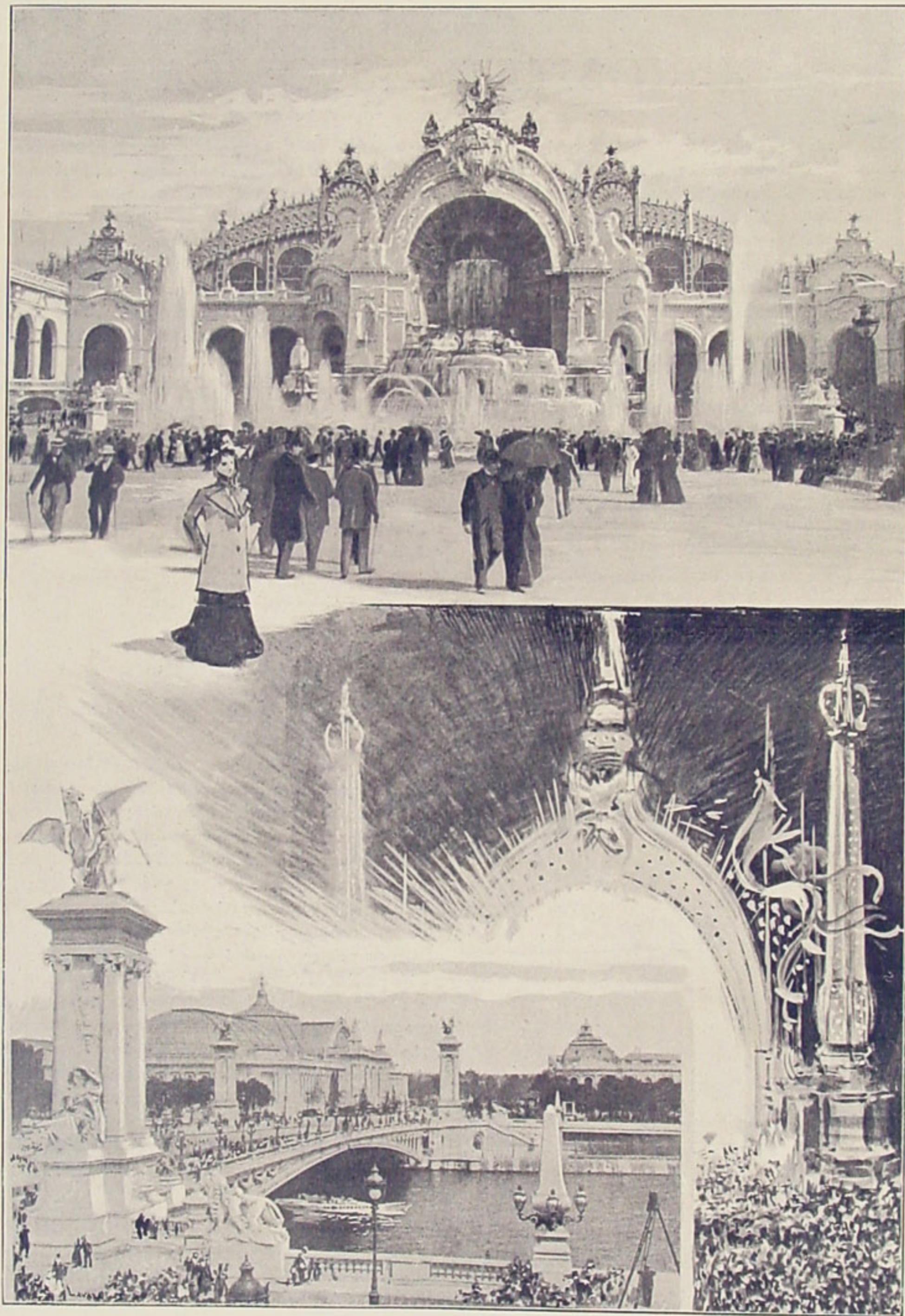
Me sembla que tractantse d'una orde militar fundada en recort d'un fet gloriós de la Regió Catalana, seria del cas que LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA el fes conéixer als seus llegidors; per xó ho espouse al seu bon criteri y si ho creu convenient encarregui a persona apta un estudi d'ella ab datos més exactes extrets dels Arxiús de Tortosa y del Regne d'Aragó, al meteix temps que de la oportunitat de sa restauració.

Té la honra de manifestarli sa consideració y bon afecte son amich,

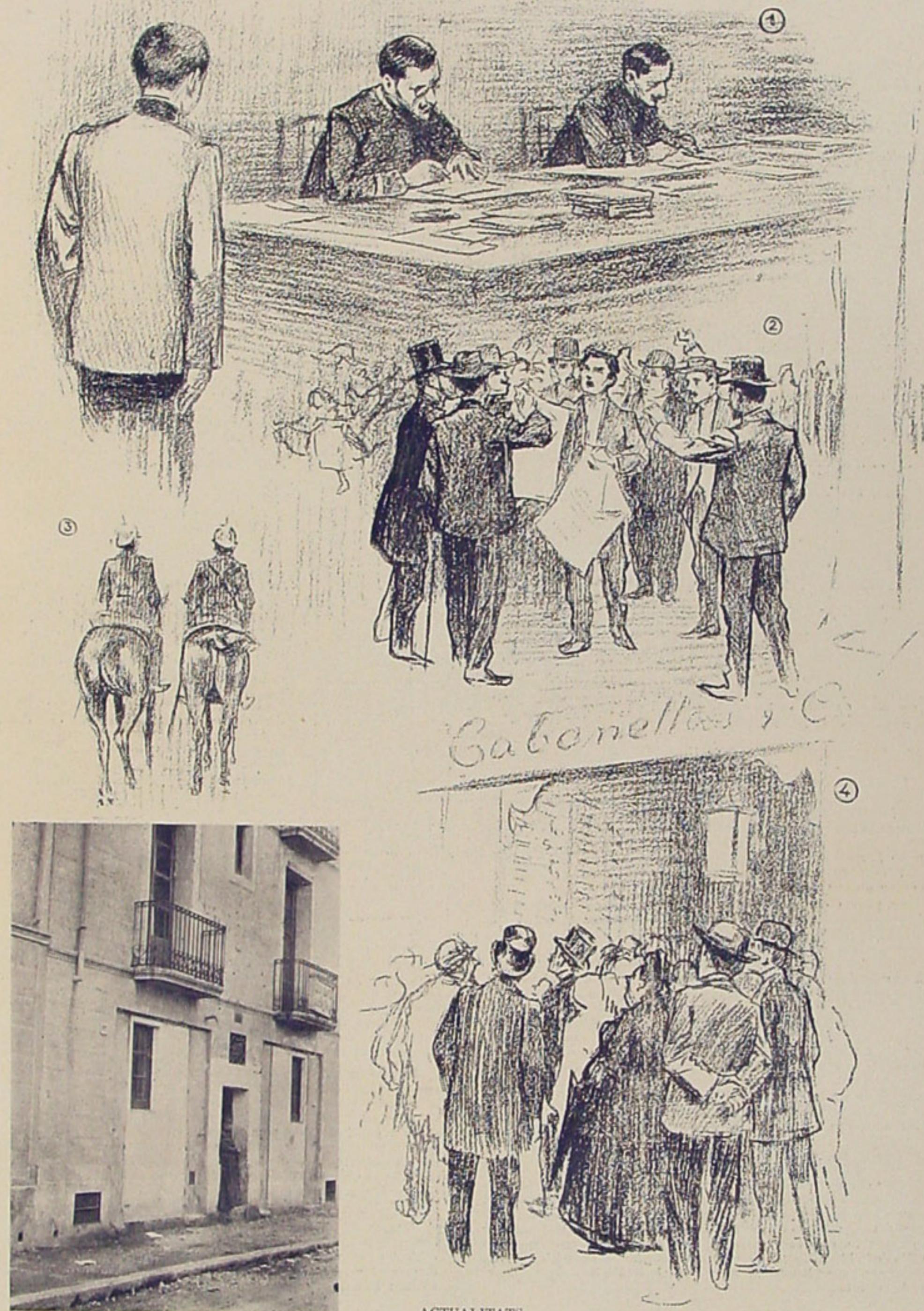

AUGUST CLAVERO

Valencia, novembre de 1900.

RECORT DE LA EXPOSICIÓ DE PARÍS

ACTUALITATS:

Quartel de la Guardia Civil de Badalona.

1. La censura previa. — 2. Venedor de diaris. — 3. Una parella de dragons. — 4. Mirant els cambis.

NOSTRES GRABATS

UN PESCADOR NOVELL, PER D. BAIXERAS.

Kecolzat, d'esquena al sol, á la banda de la barca, en Baixeras nos presenta en son vigorós estudi, la persistent y extática atenció d'un bordegás de setze anys, un futur *avi Nena* de nostre poeta de marines, que sota la xardorosa calda de mig-día, segueix ab la mirada els joguillósos moviments del enganyós suret que's gronxa al suau balanceig del mar en calma, alsantse y sumergintse, anant d'un cantó al altre... fins que'l peix pica y una estrebada sobre el treu fora del agua pera fer sos darrers salts al fondo de la barca, ahont ses escates brillan mentres el baylet reprén s'asssegada tarea. Ja n'hi há un... y tornemhi la mar en calma, la mirada fixa...

PLACA D'ARGENT ESMALTAT,

REGALADA AL «ORFEÓ CATALÀ» PEI POBLE DE SANT FELIU DE CODINES.

Esposada darrerament en els aparadors de la casa Cuspinera del carter de Fernando, reproduhim avuy aquesta hermosa placa d'argent ab esmalts blaus y granate, oferta á la primera de nostres institucions corals en recort de sa visita a Sant Feliu de Codines el 17 de setembre prop-passat. Es un artístich y elegrant treball d'orfesbreria que honra als senyors Carreras, pare y fill, que l'han executat.

EL PRESIDENT DEL TRANSVAAL,

Á BORDO DEL VAXELL ALEMANY «GENDERLAND», NAVEGANT AB RUMBO Á EUROPA.

Proxim á Marsella, ahont es esperat d'un dia al altre el venerable espatriat del Transvaal, considerém d'actualitat la reproducció de sa serena y resignada actitud á cuberta del creuher alemany en que ha escapat de la mena de siti á que l'havíen reduhit les autoritats portugueses de Lourenço Marquez, y la escuadra británica. Parlar d'en Krüger, de son talent militar y son valor resultaria ocios; son nom y sa historia han anat de boca en boca constantment desde'l censament de la obstinada lluya que ha fixat l'atenció universal en els heroichs defensors de les repúbliques Sud-Africanas.

EN PAU FONT DE RUBINAT

I'renent peu del sobreschiment de la causa que se l'hi seguia ab motiu dels darrers aconteixements, succehits á Reus al pas d'un ministre de Gobernació per aquella ciutat, publiquém avuy en nostres planes el retrato del insigne reusenç y fervorós patriota, en Pau Font de Rubinat. Fill del advocat del meteis nom, nasqué en la esmentada ciutat en 1860, ahont cursá el batxillerat, passant després á estudiar Lleys en la Universitat barcelonina, en la que després d'una curta y brillant carrera obtingué la llicenciatura en 1880. Durant sa estada entre nosaltres, aprengué á estimar y á treballar en profit de nostre patria catalana, y á son retorn á Reus fundà la primera «Associació Catalanista» al quina vispresidència se l'ha distingit en repetides ocasions. En 1886, per acort del «Comité Regionalista» de sa ciutat nativa, y ab motiu de la campanya electoral, fundà el periódich *Lo Somatén* que ab la benemerita Renaixença foren fins á l'aparició de la suprimida *Veu de Catalunya* els primers y únichs diaris defensors de nostres drets y aspiracions. Elegit per primera vegada regidor en 1890, ho fou novament en 1897, fins que al possessionarse del poder el govern del senyor Silvela, fou elevat á la Presidència del Ajuntament de Reus, en quin càrrec tothom ha tingut sobrats motius de admirar y aplaudir sa patriòtica conducta.

Rebi el senyor Font, ab el motiu que'n liiga á n'aquest just y agradable homenatje, nostra més coral y entusiasta enhorabona.

RECORT DE LA EXPOSICIO DE PARIS

Finit el gran certamen universal de 1900 que ha congregat á la ciutat del Sena á tothom que produheix y á tots els que estudfan, oferim á nostres llegidors en ben combinada plana, la impresió de tres de les construccions que més han sorpres á tothom, y quin recort conservaran per molt temps, qui les bagi contemplat en sa esplendent magnificència: El palau de la Electricitat; la Gran Porta d'Entrada á la Exposició, y'l Pont monumental que á la memòria del czar Alexandre III, ha dedicat la França de nostres dies.

ACTUALITATS

Els darrers aconteixements, comensats ab l'aparició de la partida carlista que atacà el quartel de la Guardia Civil á Badalona, y quin desellàs no's prevé encara, l'aplicació de la previa censura á la premsa, el dalt-abai bursàtil, el moviment de tropas y la general ansietat que han ocasionat y que son encara objecte de tota mena de comentaris; ens han mogut á presentar á nostres lectors aquestes impresions garbosament arrencades del natural.

EN FRANCISCO LAPORTA Y MERCADER

Tan inspirat com modest músich català, va néixer á Sans en 1857 y morí á Rubí el dissappe 25 d'agost prop-passat. Fill del organista d'aquella barriada, fou educat musicalment per son pare, y's mestres Ferrer y Rodoreda de qui era dexable predilecte. Catalanista de cor, no triga á enriquir la música de nostra terra ab preuadas cançons, començant ab la primera poesia del Mestre en Gay Saber, don Joseph Franquesa, y essent

la darrera la hermosa lletra de mossén Jacinto Verdaguer *Lo Barretinayre*, estrenada en els Concerts d'Euterpe d'aquest any. Obra igualment de son inspirat talent es la hermosíssima sardana que avuy acompaña'm als llegidors de LA ILUSTRACIÓ LLEVANTINA. El malaguanyat Laporta havia obtingut nombrosos premis en repetits certamens musicals, y havia escrit inspirada y ben pensada música de veus soles, corals y gran orquesta, sobre tot religiosa; fou director de diversos coros, y dirigit en repetides y memorables ocasions grans masses corals y orquestals. Per oposició y unanimitat fou mestre de la Escola de Música de la Casa de Caritat, y de la Escola de Cegos del Ajuntament de Barcelona. Sa mort ha sigut molt y justament sentida per tots los que, com nosaltres, veyan en el mestre Laporta un legitím orgull y una ferma esperança per l'art musical de Catalunya.

EXCURSIO A TORRES DEL SEGRE, PER L'ASSOCIACIÓ «CATALUNYA», DE LLEIDA.

Els catalanistes de Lleida han portat á cap darrerament, l'excursió fluvial de que doném compte, cumplint entusiasta y animosament ab un dels articles del Reglament de l'associació «Catalunya», de la població esmentada. Ecls contratemps soferts pels excursionistes y la situació política actual, no'n priva d'ofrir en nostres planes una fotografia del grupo format pels excursionistes lleydatsans á sa arribada á Torres del Segre, sense qu'en ella hi figurin més que nostres bons amics, sota nostra ben volguda bandera.

PALMA DE MALLORCA

LA LLOTJA.—Autorisada en 1409 pel rey Martí d'Aragó, fou axecada pels mercaders de Palma constitutits en Real Col·legi, y dirigida y edificada en quinz anys per l'arquitecte mallorquí Guillém de Sagrera, fill del esculptor picapedrer del mateix nom, Antoni. Per sa magestad, elegancia y senzillesa ha sigut de tot temps admirada la Llotja Mallorquina, com un hermos exemplar del art gòtic civil. En aquest hermos edifici s'ha celebrat darrerament y ab verdader entusiasme, la junta magna d'autoritats y prestigios mallorquins pera tractar de la erecció d'un monument al gran pensador dels sigles XIII y XIV, el beato Ramón Llull.

IGLESIA DE SANT FRANCESC: **FATXADA.**—En Jaume I de Mallorca, va posar en persona y ab gran solemnitat sa primera pedra en 1281 y'l bisbe Pere Cima fou qui, entrat el segle XIV, la manà cubrir ab l'actual volta en substitució d'un antich sostre artesonat. Destruït per un llamp el frontis gòtic, les dues primeres voltes y'l chor, en Felip III d'Austria concedí un crèdit de dotze mil lliures pera reparar la desgracia y al acabar el segle XVII, l'escultor arquitecte Francesch Herrera (no l'arquitecte del Pilar de Çaragoça) edificà y esculpi la portada barroca del frontispici que publiquem. En aquest antich convent de PP. Franciscans hi està enterrat l'insigne filòsof y màrtre gloriós en Ramón Llull.

IGLESIA DE SANT FRANCESC: **CLAUSTRES.**—Aquest notabilissim claustre gòtic, del que cap descripció donaría una idea tan exacte com la que'n dona el grabat que'n ocupa, fou comensat vers l'any 1286; cinch després d'haverse comensat la iglesia, y sigué declarat monument nacional en 1881. Es una ayrosa joia del art arquitectònic religiós del segle XIII.

FRANCISCO LAPORTA Y MERCADER.

Nat Sans, 28 juny 1857. † Rubí, 25 agost 1900.

ARRIBADA DE LA ASSOCIACIÓ «CATALUNYA», DE LILYDA, A TORRES DE SEGREG.

EL SENTIMENT DE PATRIA

Si jo torno d'Amèrica ó be d'Assia, per exemple, al entrar a Europa tinc la sensació de trobarme en quelcom que m'és més propi que l's païssos d'on vinch; després, al travessar la frontera espanyola, me sento en quelcom més propi encara; al posar els peus en terra catalana, aquesta sensació es més intensa y forta; y al veurem a Barcelona me sembla talment com si ja fos a casa; mes no tant encara com al asseurem prop la llar y en mitj dels meus.

Aquesta gradació de sentiments es la que ns fa dir segons les ocasions: nosaltres europeus, nosaltres llatins, nosaltres espanyols, nosaltres catalans, barcelonins: y en ella se fonamenta també la teoria de la patria gran y la patria xica; mes aquesta teoria es falsa: de patria sols ne sentim una: perque aquella gradació de diferents estats de conciencia colectiva no es pas una progressió rigurosa d'intensitat, es el que fa vibrar en nosaltres l'esma de la patria: d'ell endavant, el sentiment pot anar-se tornant més intim y personal, però no més intens ni comprehensiu.

Quin sfa, d'aquella gradació, el moment de patria, axó cadaçú s'ho sab, y no hi ha qui ho llegissi ni ho governi, si no es

Deu: sols ho defineix exteriorment la conciencia colectiva del grupo d'homes qu'assentexen a dirse: aquesta es la patria nostra.

Més, el signe de la patria, jo crech qu'es el llenguatge permanent extés en un territori. Perque essent el llenguatge la cosa material que més s'acosta a la inmaterialitat de lo esperit y que millor lo resumeix y expressa, essent el sentiment de patria com l'atmòsfera espiritual d'un territori,

.....
Es clar que, fora d'ella, encara ens lligan ab nusos, de vegades molt forts, altres sentiments y altres devers històrichs ó polítichs, ó de germanor espontània; mes jo crech que axis com l'espanyol que parla castellà per naturalesa ha de ferse violència per no dir patria seva a quasi tota l'Amèrica del Sur, axis meteix al austriach alemany l'hi hâ de costar molt dir patria a la terra d'Hungría, y'l való a la de Flandes; y per axó meteix crech que l's catalans, sens ésser traydors a ningú ni mancar a res de lo que degudament ens obliga,

JOAN MARAGALL.

VERITATS COM UN TEMPLE

Tan hi há de ja es fet à ja ho faré
com hi há de ja ho tinch à ja ho tindré.

Que hi há una distància immensa de *ja ho tinch à ja ho tindré*, no ho hem d'explicar a ningú, perque ja sab tothom que no es pas lo meteix possehir una cosa, que tenir no més totes les probabilitats d'obtenirla.

Tothom ho sab que es una gran veritat allò que diuhen els castellans: «De la mano à la boca, desaparece la sopa».

Els catalans aném equivocats de mig à mig quan dihem que *ja se pot dir blat, quan el blat es en el sach, y'l sach està ben lligat*.

¡Y que'n fora de rich el qui pogués possehir tot el blat que s'ha perdut que *ja era en els sachys, y'l sachys estaven ben lligats!*

No n'han desaparescut pochs ni gayres de sachys d'aquest blat, que l'aygua se'ls ha endut, ó'ls ha cremat el foch, ó'ls han robat els lladres, ó se'ls han menjat les rates y les altres besties, ó'ls ha fet malbé la humitat ó falta d'aire dels locals ahont estava guardat el *blat ficat en els sachys, ben lligats*.

Sí senyor, si, que, mal ens està'l dirlo, nosaltres varem tenir molta rahó cambiant el refrà per aquest altre:

No t'arrisquis à dir blat,
fins que'l pa t'hagis menjat.

En quan à n'axó de la distància immensa que hi há de *ja ho tinch à ja ho tindré*, ja estém ben entesos.

Aném ara à medir la que hi há de *ja es fet à ja ho fare*.

— ¿Qué no ho veu don Jaume que vosté s'engresa massa y que axó no pot anar?

— Y ¿qué vol que fassi, pobre de mi?

— No mengi tan, no begui tan y camini molt més.

— També m'ho diu el meu metge axó que'm diu vostè y ja penso ferho.

— ¡Però no ho fa!

— ¡Ja ho fare! ¡Ja ho fare!

Y don Jaume segueix menjant tot lo que li ve de gust, bebent fins que se li apaga la set que'l excessiu menjar li produueix, y quan ha de caminar va sempre en tranvia.

¡Y don Jaume se va engrexant, fins que reventa!

— ¿Però, que hi fa vosté, don Joan, en aqueix món? ¿de qué li serveyen tantes y tantes riqueses com li ha deixat el seu pare? ¿Qué no sab que'l primer deber del home, que pot ferho, es constituir família? ¿Com es que no's casa, don Joan?

— ¡Ja ho faré! ¡Ja ho faré!

Y don Joan fa de les seves, se torna vell als quaranta anys, de la seva salut no se'n cuida ell, ni se'n cuida ningú, y bona nit y bona hora quan arreplega malaltia mortal no té al seu costat, absolutament ningú que tingui cap interès en que don Joan no pateixi, y don Joan mor com gos rabiós; tot sol, perque la criada, la cuynera y'l cotxero de don Joan prou feyna tenen en espanyar calaxos y en fer farsells y més farsells per endurser tot lo que hi há en la casa.

— ¡Escolti, don Joseph! ¿Com es que no dona carrera als seus fills?

— Tres en tinch, y tots tres n'han comensat de carrera, però a la quuenta no tenen prou cap per estudiar.

— ¿Y per qué no'ls fa treballar, sia en lo que sia?

— ¡Ja ho faré! ¡Ja ho faré!

¡Y passan els dies, y passan els mesos, y passan els anys! Els fills de don Joseph de desavagats passan à ganduls, de ganduls à calaveres, de calaveres à granujes, y de granujes à lladres.

Y a la pressó, els fillets de don Joseph maleixen a don Joseph, y don Joseph maleix aquest ditsós: ¡Ja ho fare! ¡Ja ho fare!

No desis pas per demà
lo que avuy hagis de fe';
ab l'avuy hi pots contá;
ab el demà no ho sabis bé.

ALBERT LLANAS

REVISTA BALEAR

No es possible compendiar en breus quartilles la grandiosa solemnitat de la patriòtica festa celebrada a Palma, el 4 d'aquest mes, a la Llotja, per acordar la erecció d'un monument a *Ramón Lull*; ni donar, com cal, la vibrant y calenta impresió del acte més gran y significatiu que s'haja vist en aquesta la meua dolça terra, que vol regenerarse, y pren com a vigorós exemple de virtut, sabiduría y activitat, al coratjós apóstol de la idea, al escriptor admirable, al poeta tendre y mistic, al filosof d'amor, al sant enciclopedista, al hermita de Randa, al Doctor iluminat, al heróich mártir de la fe, al més gran representant de la nostra raça, a RAMÓN LULL; y l'invoca, y l'aclama, y l'enalteix y's proposa axecarli un monument, alt, ben alt, perque sia un poquet digne de la seua santedat y de la seua granseda gegantina.

Baix de les gótiques naus de la Llotja s'hi reuniren totes les personnes més remarcables en la vida social, literaria, científica, política, religiosa y civil de Mallorca. Damunt una escalonada hi estava la taula presidencial, baix d'un dossier hont hi figuraven l'escut heràldich dels «Lull» y un quadro del *Beato Ramón*; presidi l'acte l'Illm. Sr. Bisbe de Mallorca, qui s'assentá entre els Exms. Srs. Capità General y Governador de la Província, don Rafel Alvarez Sereix. El Degà dels notaris de Palma y poeta dramàtic don Joan Palou y Coll, extengué acte notarial del trascendent acontexem, y actuá de Secretari don Mateu Obrador, poeta mallorquí de bona soca, y fervorós, infatigable y afortunat investigador dels còdices lilians.

La Diputació de Balears, ab lo seu dignissim President don Alexandre Rosselló, despertador y patrocinador del projecte, y organitzador de tal assamblea; l'Ajuntament de Palma, precedit d'atamborers y macers, y'l Capitol de la Catedral, precedit del virell; gent de lletres y de ciència, representants d'agrupacions, corporacions y academies y gran nombre de gent del poble (tanta com n'hi cabia, puix s'havia fet un pregó invitant al poble), omplia de gom a gom l'ampla y magnifica sala; s'havien fet unes tribunes y en elles hi rumbegaren la seua galanía nombroses dames y damiseles, qu'apar representassen allá les Beatrius de Pinós y les Agnés de Quint, tan gloriose en la història de la Universitat liliiana. En la tribuna de la prempsa, ademés dels periódichs de Balears, dels més notables de Madrid y d'alguns de Catalunya, hi estava representada LA ILUSTRACIÓ LLEVANTINA. L'aura de la marina y's raigs del sol d'un mig-dia alegre, ab l'entusiasme general, feyan sentir als cors un fort alé de vida joventívola.

El President de la Diputació, en mig de frenétichs aplaudiments, exposà el projecte, recordà la gloria d'en Lull y'l deute qu'ab ell tenia la nostra patria en primer lloc, y en segon terme, el món enter, puix que'l *Beato Ramón* pertany á la humitat com á poderosa intel·ligència que compendia el saber de l'edat mitjana y crea sistemes y profetisa y defensa progressos y doctrines que marcan passos de gegant en la via de la civilisació; n'Alexandre Rosselló presentà bé de relléu á l'egregi Ramón Lull, y greu me sab no tenir espai per resumir aquí el seu profón, pintoresch y convincent discurs, com tampoch puch ferho respecte del erudit sermó del canonge Garau qui, en nom del Capitol, pujá á la tribuna; ni de la concisa y enèrgica peroració d'en Miquel S. Oliver en nom de la opinió lliure de Mallorca, ni del ben estudiad y elegant treball d'en Estanislau de K. Aguiló en nom de la feynera Societat Arqueològica Liliiana, ni de la breu y espontània alocució del Alcalde de Palma n'Antoni Rosselló, ni de la eloquent del Bisbe senyor Campins. Els mentats senyors foren els únichs qui parlaren, tots molt aplaudits.

Després el secretari senyor Obrador, proposà la candidatura de la Comissió per portar á bon efecte el projectat monument, y va ésser unanimament aprobada (se feu al qui suscriu la inmerescuda mercé d'inclourerli). Ademés, se dona compte de les adhesions de la *Unió catalanista*, de Mossén Salvador Bové, del Director de la sucursal del Banc d'Espanya, del *Orfeó Català*, d'en Joan Fastenrath, d'en Damià Isern, del Compte de San Simón, d'en Querol, del *Cercle de Belles Arts de València*, d'en Bartomeu Maura, Joan Alcover, B. Amengual, y de moltes altres distingides personalitats.

La comissió general elegida té per Presidenta d'honor a S. M. la Reyna d'Espanya; per Vicepresidents honoraris les primeres autoritats de Balears, y ademés S. A. I. y R. l'Arxiduch d'Austria Lluís Salvador, insigne lilliata, l'Embaxador d'Espanya á París, y'l poeta y escriptor lilliá en Jeroni Rosselló. El President efectiu es el President de la Diputació de Balears, y's demés membres de la Junta son persones de significació, d'estudis, d'iniciatives, etc. Per acabar, no vull ometre que'l Ministre francés d'Instrucción pública ha designat per formar part de la junta á Mr. Boutoux, professor d'Historia de la Filosofia moderna al Institut, a Mr. Seailles de la Universitat, professor de Filosofia, y á Mr. Brochard, del Institut, professor d'Historia de la Filosofia antiga.

A Palma regna molt d'entusiasme: ¡Que celebrem aviat la inauguració del monument a Ramón Lull! ¡Deu ho vulga! La estatua del savi-mártir axecantse colossal sobre una altissima base, ha de significar l'execament de l'ànima del nostre poble, y la apoteosis del nostre passat, y la profècia afalagadora d'un pervindre ditzós y plé de gloria!

JAUME POMAR Y FUSTER

Palma.

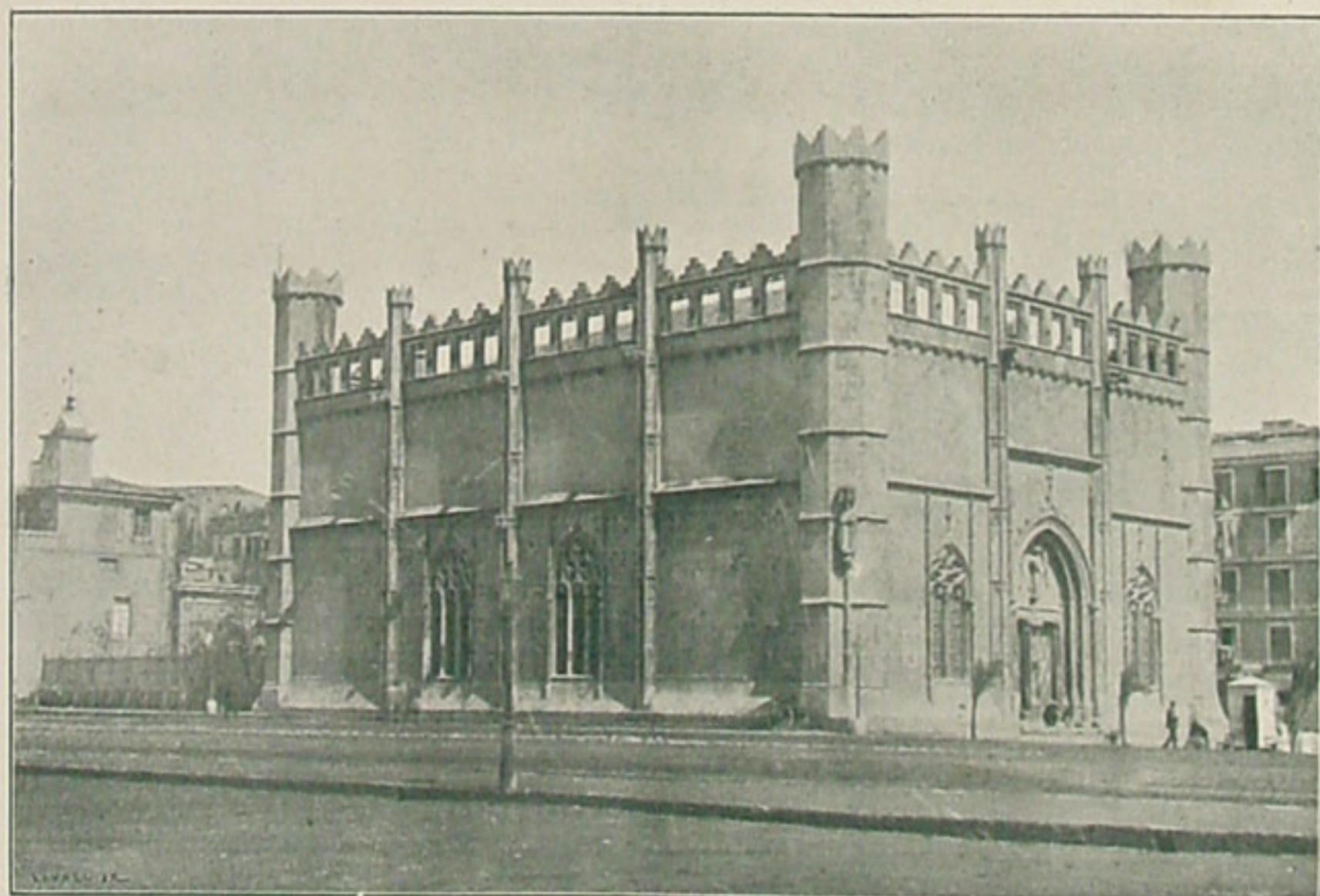
PALMA DE MALLORCA

IGLESIA DE SANT FRANCESCH.

CLAUSTRES DE LA IGLESIA DE SANT FRANCESCH.

LA LLOTJA.

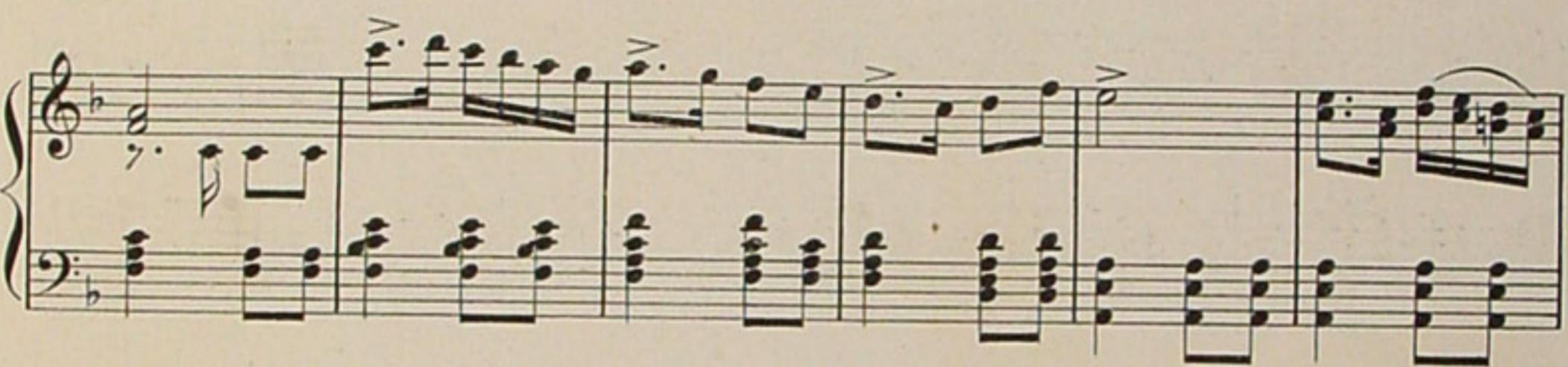
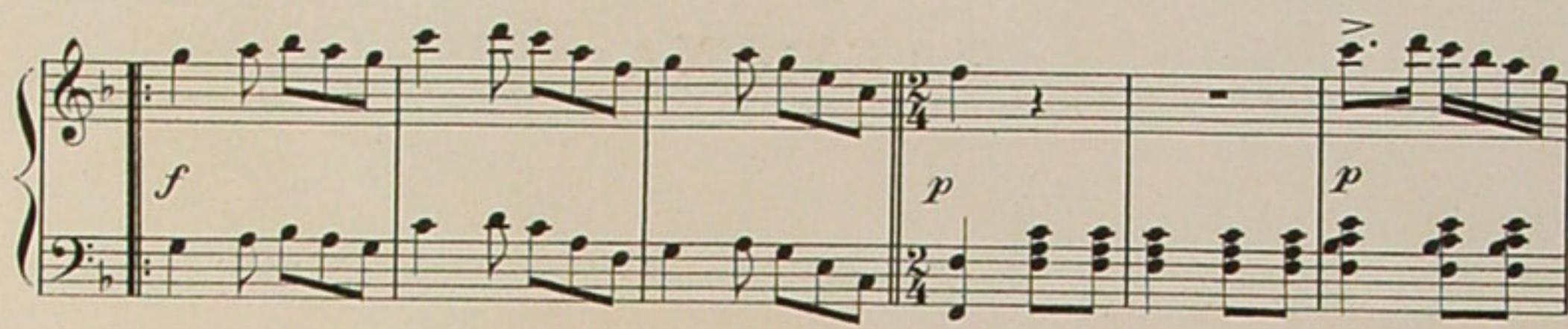

SARDANA

FRANCISCO LAPORTA.

Piano.

The musical score for "Sardana" by Francisco Laporta is presented in four staves, each starting with a treble clef and a key signature of one flat. The score is arranged for piano, as indicated by the label "Piano." at the beginning of the first staff. The music is divided into four sections, each consisting of two staves. The first section begins with a melodic line in the upper half of the staves, supported by harmonic chords in the lower half. The melody is characterized by eighth-note patterns and grace notes. The second section continues this style, with dynamic markings such as *f* (forte) and *s* (staccato). The third section introduces a more rhythmic pattern, featuring eighth-note chords and sustained notes. The fourth section concludes the piece with a final melodic flourish. The entire score is enclosed in a decorative rectangular border.

The musical score consists of five staves of piano music. The first four staves are in common time (indicated by a 'C') and the fifth staff is in 6/8 time (indicated by a '6/8'). The key signature is one flat (B-flat). The music includes various dynamics such as *p* (piano), *f* (forte), *ff* (double forte), and *s* (sforzando). The notation features eighth and sixteenth note patterns, along with rests and various clefs (G-clef for treble, F-clef for bass). The score is divided into sections labeled '1.', 'Contrapunt.', and 'Final.'.

SE PROHIBEIX VENDRER PER SEPARAT AQUESTA COMPOSICIÓ

Estamp: de música: M. HEREU: Aragó 257.

prés agafà ab una rebolada'l bastó, y ell meteix acabà de rompre l'ídol gros que sencer quedava... y aquesta fou la primera vegada que adorà'l verdader Criador de Cels y Terra.

«Ditxós aquell que té fé
en nostre Deu verdadé»

R. M.

PUBLICACIONS REBUDES

El pensamiento latino, revista internacional llatino-americana europea, que's publica quinzenalment à Santiago de Xile; *Le Journal*, dels Pirineus Orientals; Revista mensual, de Perpinyà; *La Clavellina*, revista mensual de literatura y art, de Perpinyà; *Boletín de la Biblioteca-Museo Balaguer*, revista mensual, de Vilanova y Geltrú; *El Eco de Guadalupe*, setmanari de Alcanyís; *Revue franco-allemande*, revista mensual, Munich y París; *Blanco y Negro*, setmanari ilustrat, de Madrid; *Pluma y lápiz*, setmanari ilustrat, de Barcelona; *La Ilustración Artística*, publicació setmanal ilustrada, de Barcelona; *El Autonomista*, setmanari de Girona; *La Costa de Llevant*, setmanari regionalista, de Sant Pol; *La veu del Montserrat*, setmanari popular, de Vich.

CURIOSITATS

Y PASSATEMPS

UNA RECEPTA VELLA

Secret molt cert experimentat pera conservar les cases sense xinxes.

Agafeu colla, ó ayqua cuyt que tot es hu, y desfeula ab ayqua al foch, que quedí ben clara; allavors barregeuhi cebasecutri, y axí, calenta, mollaréu y fregaréu les posts y petges del llit sense que quedí

res per mollar; y veuréu dues coses molt bonés y curioses: la primera serà que'l petges y posts semblaran de noguera; y la segona que no's craran xinxes mai de la vida, com ho tineh ben experimentat. — (CORTÉS. *Varios secrets de Naturalesa*.)

XARADA

—Te'n recordas del *dos prima*?
—Prou, un lletrat d'*hu segona*.
—Donchs la *tres dos* á sos pare
feu demanar per esposa.
—Y qué varen contestarli?
—Primera, porque era pobre.
Lo xicot va ressentirsen.
—Es clar, y qué va fer?

—Escolta;
fa oposicions á un total

que diu qu'es de les més bones,
y ara es *prima dos tercera*
que fa d'allò més fortolla.
Al saberlo's pares d'ella
diu qué venen bé ab la boda,
pro ell diu que no's vol casar
perque no ho fan més que'l pobres.

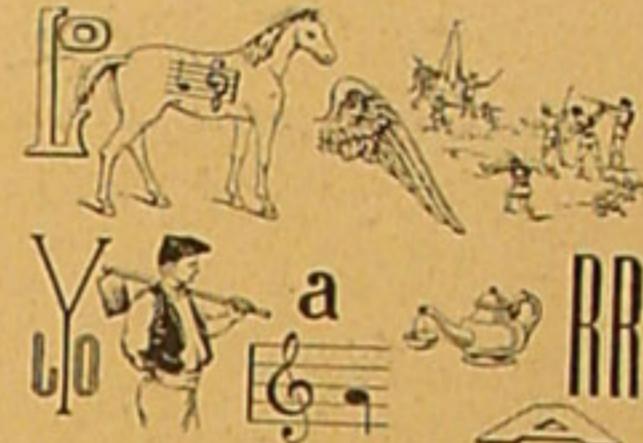
LOGOGRIFO

1 2 3 4 5 6	— Població que fou de Catalunya.
5 3 1 6 1	— Ciutat romana de
1 3 5 6	— Poble de
3 1 2	— Regió de França.
5 4	— Ciutat de
2	— Xifra romana.

ANAGRAMA

Ab cinch lletres pots trobar
si ab bon acert les combines
una muntanya, un cant,
un preparat de la Química,
lo que fa qui no trevalla,
lo de possessió illegítima,
lo que fa'l nin rampellut,
planta en forma depresiva,
lo que faig per parar un carro,
y lo que fa si's revifa
la planta al veni el bon temps,
nou *totalis*: au, endevinalis.

JEROGLÍFICHI

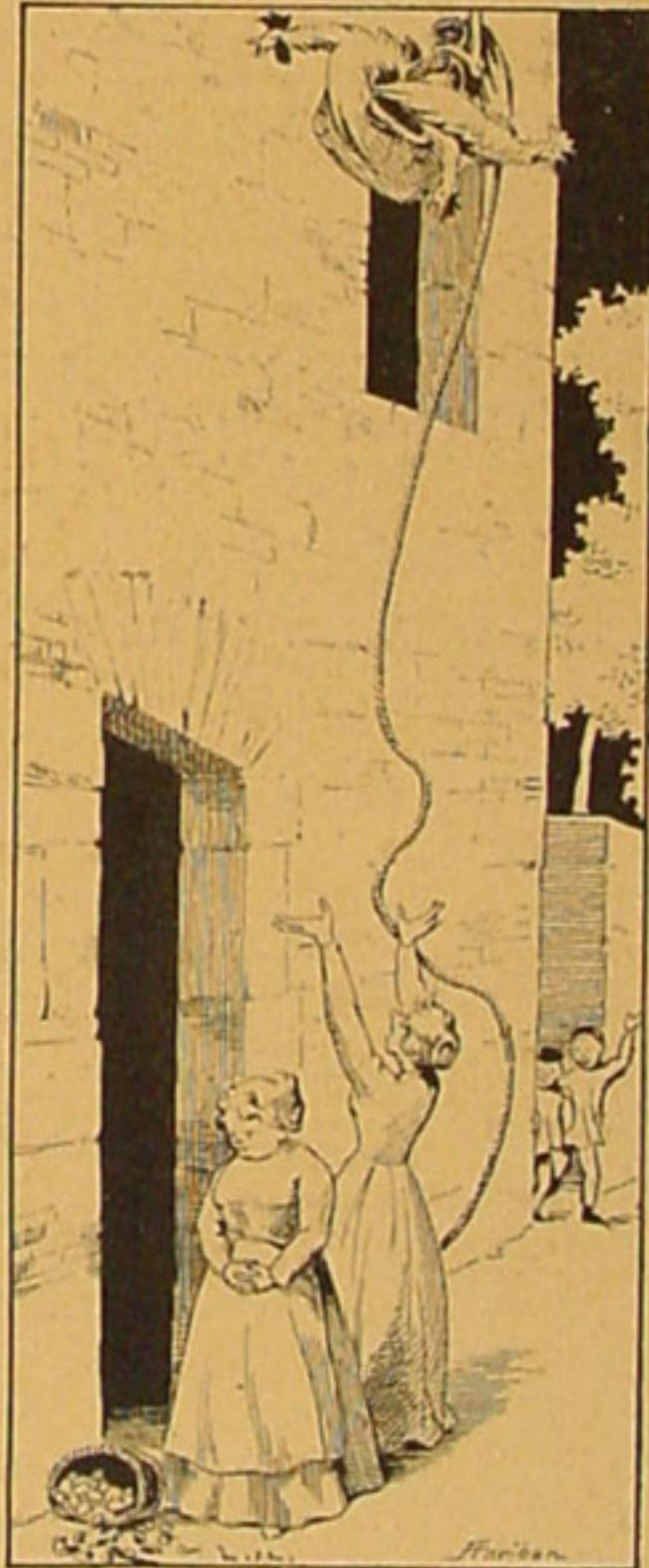
SOLUCIONS ALS PASSATEMPS DEL NÚMERO PASSAT:

XARADA. — Rossellonesa.

LOGOGRIFO. — Fermina.

QUADRAT DE PARAULES. — RETOP
EPIRO
TIMES
ORELLA
POSAR

JEROGLÍFICHI. — No visquis pera menjar,
menja sols pera passar

Actitud de la opinió pública davant dels sucesos actuals.

(Nestra.)

Emperador de la Xina al Kaiser. — Estém tots disposats á traguejar á la memòria de les víctimes.— (Ulk, Berlin.)

Waldersee als seus soldats. — Fillets, meus, quan jo mani «Per la dreta» y'ls inglesos s'en vagin «Per la esquerra» segiu-los á fi de no trencar la unitat del meu mando.— (Flek, Viena.)

Secretejant!... — (Le Rire, Paris.)

ANUNCIS

LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA

(ÚNICA IL·LUSTRACIÓ CATALANA)

REVISTA ARTISTICH-LITERARIA

DE

Catalunya, Valencia, Balears y Rosselló.

CADA NÚMERO UNA PESSETA

Mig any..... 11 pessetes.

Un any..... 20 "

Extranjer.

Un any..... 25 franchs.

A Cuba, Puerto-Rico, Filipines y demés païssos de l'Amèrica llatina, fixaran els preus els senyors corresponsals.

COLECCIO COMPLERTA

DE

LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA

(primera època.)

Se troba de venda á n'aquesta Administració al preu de

CINCH PESSETES.

ARTÍSTIQUES TAPES PERA GUARDAR

LA IL·LUSTRACIÓ LLEVANTINA

apropiades pera Cassinos y Biblioteques.

PREU]4'50 PESSETES.

Se venen á n'aquesta Administració y á casa de nostres corresponsals.